muud kui weskihoone seisis alles. Oh, ei wõi mina mite seda ülesrääkida, mis mu süda tundis, kui ma oma kallist ema nägin käed ringgutades ja haledaste nuttes tuleasemel seiswa, isa seisis tema kõrwas ja manitses uskliku sõnaga, et ei pidand meele äraheitma, sest kui Jumal meile midagi kurwastust ehk häda saadab, meil õigust ei ole nuriseda ja küstida, mispärast se nõnda on sündinud, waid tasase ja alandliku südamega peame wastuwõtma, mis tema nõu meile soowib.

Meie hüürisime omale naabremajas toakest, isa hakkas Jumala nimel jälle weskiteenistust tallitama, aga ema jäi selle suure ehmatuse järel põdema, kõhis ajuti palju, lõppes ika enam ära ja lihawõtme hommikul heitis hingge. Jumal andku talle rahulist hinggamist mulla sees! Pärast tema mahamatmist tuleb kord wana Kristohw Pühler meie juure. Mu isa meelepärast tema koguni ei olnud, sest ta oli üks kerge inimene, ehk kül hallid hiuksed juba peas, ommeti kästis mahaistuda ja kulas tahtmist järele. „Jah, waadage, kulla naaber,“

ütles wanamees, „ma tulen nende 600 rubla pärast, mis teie minu käest laenuks olete wõtnud, katsuge, et teie seda raha kustkilt poolt koku saate, mul teda waja on, ei wõi kauemine oodata.“ Isa ajas silmad pärani, ütles: „No nüüd! Eks ma neid ei ole juba teie käte maksnud wiimse kopikani?“

„Jah, wastas wana petis, „siis peab teil minu poolest maksu pärast tunnistuse kiri olema, sest waadage, siin on se wõlakiri, mis teie mulle olete annud.“

Minu isa ütles tunnistusekirja ärakautanud selle suure õnnetusega, mis läbi oma majast ja aidast ja kõigest oma warast ilma jäi, nimetas wana Kristohwile wiimist sõna, mis nemad isekeskis oliwad kõnelend, kui raha sai maksetud, tuletas tema meele, mis ta sel korral ärakadunud wõlakirjast oli rääkinud, aga Kristohw salgas kõik ära, ei teinud ennast midagi sest asjast teadwa, ja ehk kül kadund isa oli tasase waimuga mees, lõppes ommeti ta kannatamine otsa ja tema saatis häbemata petjat waiju sõnadega minema. Aga se ei tahtnud selmitööd poolele